Raad van State

200706604/1.
Datum uitspraak: 18 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/44483 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 27 augustus 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 april 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 16 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 augustus 2007, verzonden op 29 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De in het hoger-beroepschrift in grief 2 opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eerder (bij uitspraak van 25 oktober 2007 in zaak nr. 200703765/1, www.raadvanstate.nl) beantwoord. Uit de desbetreffende overwegingen van die uitspraak, waarbij de Afdeling blijft en waaraan de grief niet afdoet, vloeit voort dat de grief niet kan leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

2.2. Hetgeen overigens is aangevoerd in het hoger-beroepschrift en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Sevenster, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.C. Brugman, ambtenaar van Staat.

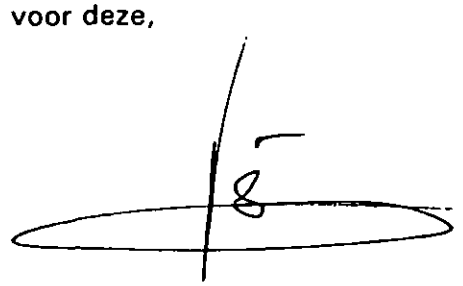
w.g. Sevenster
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Brugman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 januari 2008

205.
Verzonden: 18 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

VERZONDEN OP
21 AUG. 2006

Postadres Postbus 70567 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Bezoekadres
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch
De Magistraat
Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9:00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6441747
Internet www.ind.nl

Mr. H. Yurdusen
Klarendalseweg 372
6822 GS ARNHEM

Unit 4RE
Datum 16 augustus 2006
Dossiernummer 0205-21-4086
V-nummer
Betreft

geboren op
nationaliteit: Turkse

Geachte heer/mevrouw Yurdusen,

Hierbij doe ik u het origineel van mijn beschikking van heden toekomen waarbij het bezwaarschrift van betrokkene ongegrond is verklaard. Kortheidshalve verwijs ik hiernaar.

Hoogachtend,

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

Mr. F.L. Hendriks-Steenbeek (senior medewerker)

Informatieblad voor de rechtbank bij de beschikking van 16 augustus 2006, betreffende:

V-nummer: horende bij geboren op van Turkse nationaliteit.

Kenmerk IND	0205-21-4086
Locatie IND	Den Bosch
Soort beschikking	Bezwaar
Soort aanvraag	Regulier
Verblijfsdoel	Arbeid in loondienst
Opschortende werking	nee
Vertrektermijn	0 dagen

Bekendmaking beschikking: verzonden aan gemachtigde

Gegevens in te vullen door het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken

Awb-nummer	:
Behandelende rechtbank	:
Rechtsmiddel	: beroep*vovo
Naam gemachtigde	:
Woonplaats gemachtigde	:

de Rechtspraak

Rechtbank Zutphen

30 AUG. 2007

AANTEKENEN
[ ] PER FAX ((030) 273 53 11
De heer mr. I. Özkara
Postbus 13273
3507 LG Utrecht

Sector Bestuursrecht

bezoekadres
Martinetsingel 2
7201 DT Zutphen

correspondentieadres
postbus 362, 7200 AJ
Zutphen

t 0575 593 500
f 0575 54 33 01
www.rechtspraak.nl

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

datum 29 augustus 2007
onderdeel SBR, afd. Vreemdelingenrecht
contactpersoon mevr M.J. Potman
doorkiesnummer 0575 599 121
ons kenmerk procedurenummer 06 / 44483 BEPTDN 299 21 401
casusnummer
uw kenmerk
bijlage(n)
faxnummer afdeling
onderwerp het beroep van

Geachte heer,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier.

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 06/44483

Uitspraak in het geding tussen:

---
geboren op
van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. I. Özkara, advocaat te Utrecht,

en

de Staatssecretaris van Justitie
(voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie),
verweerder,
gemachtigde: mr. R.R. de Groot, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Op 30 augustus 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "arbeid in loondienst".

Bij besluit van 24 april 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Eiser heeft daartegen bij brief van 22 mei 2006 bezwaar gemaakt. Bij besluit van 16 augustus 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 13 september 2006 heeft eiser hiertegen beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 5 juni 2007, waar eiser en zijn gemachtigde alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Feiten

Op 16 oktober 2002 is aan eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voor verblijf bij partner : arbeid vrij toegestaan" verleend, geldig tot 18 juni 2003. Op 3 juni 2003 heeft eiser een aanvraag om verlenging van deze vergunning ingediend. Deze aanvraag is bij besluit van 12 december 2003 buiten behandeling gesteld

wegens het niet betalen van leges. Het bezwaarschrift tegen deze beslissing is bij besluit van 5 april 2005 gegrond verklaard, de aanvraag is in behandeling genomen doch is vervolgens afgewezen, omdat is gebleken dat eiser sinds 6 augustus 2003 niet meer samenwoont met mevrouw Het beroep tegen de ongegrondverklaring van het hiertegen ingediende bezwaarschrift is niet-ontvankelijk verklaard wegens niet betaling van griffierecht. Eiser is sedert 2 november 2002 werkzaam bij

3. Motivering

3.1. Ingevolge artikel 13 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen of met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

In artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aantal categorieën vreemdelingen vermeld, van wie de aanvraag niet wordt afgewezen vanwege het ontbreken van een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv. Ingevolge het vierde lid kan de Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

3.2. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen, omdat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv die overeenkomt met het doel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Eiser valt volgens verweerder niet onder een van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen, genoemd in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000. Daarbij heeft verweerder zich op het standpunt gesteld, dat eiser niet valt onder de categorie, genoemd in artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder e, van het Vb 2000, te weten de vreemdeling die in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije van 19 september 1980 (hierna: Besluit nr. 1/80). Eiser ontleent geen rechten aan voormeld besluit, aangezien hij niet gedurende één jaar doch slechts van 16 oktober 2002 tot 18 juni 2003 een verblijfstitel heeft gehad op grond waarvan arbeid vrij was toegestaan. Er is dan ook geen sprake van één jaar legale arbeid in de zin van artikel 6 van dat besluit. Het begrip legale arbeid ziet op een stabiele en niet-voorlopige situatie op de arbeidsmarkt van de Turkse werknemer en veronderstelt een niet omstreden verblijfsrecht. Eiser en zijn partner wonen voorts sinds 6 augustus 2003 niet meer samen zodat eiser in elk geval vanaf die datum niet meer aan de beperking van zijn (verlopen) verblijfsvergunning voldoet. Ook is er naar de mening van verweerder geen grond om het ontbreken van een mvv aan eiser niet

tegen te werpen op grond van de hardheidsclausule.

3.3. Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder e, van het Vb 2000, overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80 heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort, na één jaar legale arbeid in die lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft.

3.4. Eiser heeft aangevoerd dat hij bij zijn werkgever al 4 jaar legale arbeid in de zin van Besluit nr. 1/80 heeft verricht en eerst bij de beslissing op zijn bezwaarschrift van 5 april 2005, zoals hiervoor vermeld onder 2., heeft vernomen dat hij geen verblijfsrecht meer heeft. Eiser stelt voorts dat de door hem verrichte arbeid in elk geval tot de datum 12 december 2003, zijnde de datum van de hiervoor onder 2. vermelde primaire beslissing, dient te worden aangemerkt als legale arbeid in de zin van artikel 6 van Besluit nr.1/80. Uit de context van de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de zaak , zaak C-192/87, van 20 september 1990, en de zaak zaak C-237/91, van 16 december 1992, is volgens eiser af te leiden dat het de bedoeling van de opstellers van Besluit nr. 1/80 is geweest dat eerst dan sprake kan zijn van legale arbeid indien deze arbeid is verricht in overeenstemming met de bepalingen van de Vw 2000 en de Wet arbeid vreemdelingen. Nu eiser arbeid heeft verricht in overeenstemming met voornoemde bepalingen, is hij van mening dat hij legaal arbeid heeft verricht als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80.

3.5. De rechtbank overweegt als volgt. Artikel 6, eerste lid, van Besluit nr. 1/80 vooronderstelt volgens het arrest van het Hof van Justitie van 26 november 1998 in de zaak C-1/97, dat de belanghebbende Turkse werknemer op het grondgebied van een lidstaat verblijft, tot de legale arbeidsmarkt van de lidstaat van ontvangst behoort en gedurende een bepaalde periode aldaar legaal werkzaam is geweest. Het is volgens het Hof van Justitie in de zaak , zaak C-4/05, van 26 oktober 2006, aan de nationale rechter om vast te stellen of eiser zich op de in casu relevante datum aan de door de nationale autoriteiten voor het verrichten van arbeid gestelde voorwaarden heeft gehouden. De rechtbank stelt in dit verband vast dat eiser uitsluitend in de periode van 16 oktober 2002 tot 18 juni 2003 in het bezit was van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf bij partner waarbij arbeid vrij was toegestaan. Nu eiser van 2 november 2002 tot 18 juni 2003 niet tenminste één jaar op basis van een verblijfsvergunning regulier legaal arbeid heeft verricht, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om eiser op grond van het bepaalde in artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder e, van het Vb 2000 vrij te stellen van het mvv-vereiste. Het beroep van eiser op de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, van 20 april 2006, JV 2006/334, gaat niet op nu in deze uitspraak niet is geoordeeld dat arbeid verricht tussen de datum van aanvraag tot verlenging van een vergunning en de datum van de daarop betrekking hebbende afwijzende beslissing dient te worden aangemerkt als legale arbeid in de zin van het besluit. In de uitspraak is slechts overwogen dat voor zover eiser in die zaak in voormelde stelling zou moeten worden gevolgd, uit de overgelegde stukken blijkt dat de vreemdeling ook dan niet aan de voorwaarden van Besluit nr. 1/80 voldoet. Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak , overweegt de rechtbank nog dat arbeid uitsluitend verricht op basis van het voorlopige verblijf tijdens een bezwaarprocedure evenmin als legale arbeid in de zin van Besluit nr. 1/80 kan worden aangemerkt.

3.6. Voor zover eiser zich bij brief van 29 mei 2007 nog heeft beroepen op het bepaalde in artikel 41 van het Aanvullend Protocol van 29 december 1972 (PB L 293) bij het Besluit nr. 1/80 overweegt de rechtbank, dat deze grond buiten de beoordeling wordt gelaten wegens strijd met de goede procesorde. Eisers huidige gemachtigde heeft de gronden van beroep eerder bij brieven van 8 maart 2007 en 26 april 2007 nog aangevuld. Niet valt in te zien dat het beroep op het Aanvullend Protocol niet eerder bij voormelde brieven kon worden gedaan en eerst zeven dagen voor de behandeling ter zitting kon worden aangevoerd.

3.7. Het beroep van eiser op de zogenoemde hardheidsclausule, zoals neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, slaagt evenmin. In dit artikel is neergelegd dat de Minister het eerste lid buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel kan leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder kunnen concluderen dat geen sprake is van een zodanig uitzonderlijk geval dat een beroep op de hardheidsclausule dient te worden gehonoreerd. De rechtbank verwijst in dit verband mede naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 september 2004 (LJN: AR3843) waarin verweerders standpunt is bevestigd dat toepassing van de hardheidsclausule beperkt is tot zeer uitzonderlijke gevallen.

3.8. Met betrekking tot eisers standpunt dat verweerder hem ten onrechte niet heeft gehoord alvorens op het bezwaar te beslissen overweegt de rechtbank dat met betrekking tot het horen in bezwaar de in de artikelen 7:2, eerste lid, en 7:16, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) vervatte algemene regel dat er voor het bestuur een hoorplicht bestaat, uitgangspunt is. Artikel 7:3 van de Awb somt limitatief de uitzonderingen op deze algemene regel op. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. De vraag of sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar moet worden beoordeeld aan de hand van de inhoud van het bezwaarschrift, in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar indien uit het bezwaarschrift zelf reeds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht geoordeeld dat deze situatie zich hier voordeed.

3.9. Op grond van het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank kunnen besluiten tot afwijzing van de aanvraag tot verlening van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, nu eiser niet in het bezit is van een mvv en niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste.

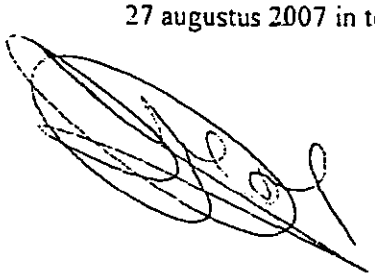
3.10. Het beroep is derhalve ongegrond. Voor een veroordeling in de proceskosten of vergoeding van het betaalde griffierecht bestaat geen aanleiding.

4. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

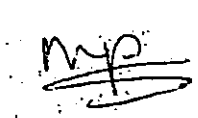
Aldus gegeven door mr. M.J.H. Schuurman-en in het openbaar uitgesproken op 27 augustus 2007 in tegenwoordigheid van mr. D. Mol-Schneider als griffier.

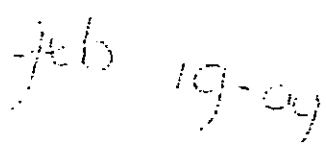

Rechtsmiddel:
Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 29 AUG. 2007

Louwerse van der Velde

Advocaten en Procureurs

Mr. L. Louwerse
Mr. R.A. van der Velde
Mr. H.J. Veen
Mevr. Mr. P.C. Smit
Mevr. Mr. S. Sewnath
Mr. S.F.J. Smeets
Mr. R.J.J. Flantua
Mr. D.C. Vlieländer
Mr. W. Hendrickx
Mr. E. Osinga
Mr. R.P. van der Graaf
Mr. I. Özkara

Chef de Bureau:
Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
Mr. B.P.J. van Riel LL.M.
Mr. J.A. Schadd

PER TELEFAX NR.: 070 - 365 13 80
Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's Gravenhage (FALK)

Utrecht, 13 september 2007

Onze ref.	:	**20702130 IO/IO**
Uw ref.	:	**06/44483**
Inzake	:	**/IND**

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
4970-C
13 SEP 2007
ZAAKNR. 200706604
AAN: V3
BEHANDELD: DD: PAR:

Hoogedelgestreng College,

Namens de heer , geboren op van Turkse nationaliteit, hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112 (Postbus 13273, 3507 LG) ten kantore van advocaat en procureur Mr I. Ozkara, wordt verklaard onderhavig hoger beroep namens appellant in te dienen tegen bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen van 27 augustus 2007 verzonden op 29 augustus 2007 onder nummer AWB 06/44483. Ik ben door appellant daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd. Een en ander omschreven in artikel 70 VW 2000.

Appellant is van mening, dat bij afweging van alle betrokken belangen de rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, niet tot de thans bestreden uitspraak heeft kunnen komen.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank Zutphen, vreemdelingenkamer van 27 augustus 2007, verzonden op 29 augustus 2007 onder AWB nummer 06/44483.

Het hoger beroepschrift berust op de navolgende grieven.

Aan onze werkzaamheden zijn algemene voorwaarden verbonden, die onder meer een beperking van de aansprakelijkheid bevatten en een verplichte beroepsaansprakelijkheidsverzekering bevatten. Op verzoek zenden wij u deze voorwaarden toe.

Louwerse van der Velde
ADVOCATEN

GRIEF 1

Appellant is van mening dat het namens hem ingediende hoger beroepschrift ingediend kan worden nu de door hem aangevoerde grieven vragen opwerpen die in het belang zijn van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming en in algemene zin beantwoording behoeven.

Appellant klaagt over hetgeen de Rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Zutphen, vreemdelingenkamer, heeft overwogen in rechtsoverweging 3.4 niet in stand mag blijven.

Toelichting:
Ingevolge artikel 8: 69 Awb doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting. In dit kader merkt appellant op dat in de gronden van het beroepschrift van 8 maart 2007 uitdrukkelijk door appellant een beroep is gedaan op de uitspraak van de ARvS van 8 november 1993, gepubliceerd in de MR 1994,27. Tevens is deze uitspraak ook ter zitting uitgebreid besproken en overgelegd. Uit de aangevallen uitspraak van de rechtbank Zutphen van 27 augustus 2007, verzonden op 29 augustus 2007 heeft de rechtbank het beroep van appellant op de voornoemde uitspraak van de ArvS van 8 november 1993 ten onrechte niet meegenomen. Appellant is dan ook onder verwijzing naar artikel 8:69 Awb van oordeel dat ten onrechte hetgeen is aangevoerd in de beroepsprocedure en ter zitting niet is meegenomen in de uitspraak van de rechtbank Zutphen. Hetgeen in strijd is met artikel 8: 69 Awb.

GRIEF 2

Appellant klaagt over hetgeen de Rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Zutphen, vreemdelingenkamer, heeft overwogen in rechtsoverweging 3.5 niet in stand mag blijven.

Ten onrechte in de visie van appellant wordt door de Rechtbank aangegeven dat de hem verrichte arbeid geen legale arbeid is in de zin van artikel 6 van besluit 1/80,

Appellant geeft daartoe het navolgende te kennen. Appellant is van oordeel dat hij wel degelijk rechten kan ontleenden aan het besluit 1/80 van de Associatie raad en derhalve recht heeft op voortgezet verblijf.

Toelichting:
In casu heeft appellant een beroep gedaan op artikel 6 van het voornoemde besluit nr. 1/80. De vraag is of appellant 1 jaar legale arbeid heeft verricht in de zin van het voornoemde besluit. In de loop der jaren zijn er meerdere malen prejudiciële vragen gesteld omtrent het begrip legale arbeid. In de vreemdelingencirculaire Vc.2000. B11/3.3 is het begrip legale arbeid als volgt omschreven.

Deze e-mail geen aansprakelijkheid aanvaard. Op alle [illegible] van toepassing. Deze zijn gedeponeerd bij de Kamer van Koophandel en gepubliceerd op onze website www.lvdv.nl

Legale arbeid: de arbeid die verricht is gedurende een stabiele en niet-voorlopige situatie op de arbeidsmarkt. Dit veronderstelt het bestaan van een niet-omstreden verblijfsrecht (zie bovengenoemde zaken en . Hiervan is bijvoorbeeld geen sprake indien de arbeid verricht is tijdens de procedure ter verkrijging van een verblijfsvergunning (zie Hof van Justitie van de EG; 16 december 1992, C-237/91 en 20 september 1990, , C-192/89) of deze is verleend op grond van het verstrekken van onjuiste gegevens of het achterhouden van gegevens (zie Hof van Justitie van de EG, 5 juni 1997, C-285/95).

In de Vreemdelingencirculaire en de jurisprudentie van het Europese Hof wordt met betrekking tot het begrip legale arbeid gerefereerd naar de uitspraken van het hof van Justitie *van de EG, 16 december 1992, C-237/91 en 20 september 1990, C-192/89.*

In het arrest heeft het Hof van Justitie overwogen dat onder legale arbeid als bedoeld in artikel 6 van het voornoemde associatiebesluit 1/80. niet wordt verstaan, arbeid verricht tijdens de procedure die betrekking heeft op stabiele en niet voorlopige situatie op de arbeidsmarkt. Legale arbeid heeft geen betrekking op de situatie van een Turkse werknemer die vergunning had om arbeid te verrichten gedurende de peridoe waarin de tenuitvoerlegging van een beschikking houdende weigering van een verblijfsvergunning was geschorst, wanneer zijn beroep tegen die beschikking is verworpen (r.o.33).Tevens blijkt uit de casus dat op 11 september 1980 **de verlengingsaanvraag is geweigerd.** Vervolgens zijn er rechtsmiddelen ingesteld. Vanaf deze periode is het verblijfsrecht in het **geding** en wordt derhalve deze periode niet als legale arbeid aangemerkt in de zin van artikel 6 van het besluit 1/80. (r.o 13).

In het arrest heeft het hof van Justitie overwogen dat ook indien het beroep niet automatisch krachtens de wet schorsende werking heeft, maar door de rechter met terugwerkende kracht wordt uitgesproken, niet als legale arbeid wordt aangemerkt .(r.o 13). Hieraan wordt niet afgedaan door de omstandigheid dat het verblijfsrecht van de Turkse werknemer door een vonnis van een rechter is bevestigd, Dit vonnis kan in hoger beroep worden vernietigd. Dit heeft als gevolg dat de verblijfsrechtelijke situatie van betrokkene nog niet definitief is geregeld.(r.o.14) Voorts is van belang dat het hof in het arrest heeft overwogen dat artikel 6, lid 1, eerste streepje van besluit nr. 1/80 aldus moet worden uitgelegd, dat een Turks onderdaan die een vergunning tot verblijf op het grondgebied van een lidstaat heeft gekregen teneinde aldaar sedert meer dan een jaar met een geldige arbeidsvergunning, krachtens deze bepaling recht heeft op verlenging van zijn arbeidsvergunning, ook indien zijn huwelijk is ontbonden **op het moment waarop over zijn aanvraag om verlening wordt beslist.**

Voorts wordt de uitspraak van de ARvS van 8 november 1993, MR 1994,27 onder uw aandacht gebracht. De afdeling ging in de bovengenoemde zaak, waarin een vreemdeling van Turkse nationaliteit reeds meer dan 1 jaar werk als ambtenaar bij een gemeente werkzaam was, aan het geheel ontbreken van een verblijfstitel voorbij en oordeelde dat hier sprake is van legale arbeid als bedoeld in artikel 6 lid 1 van besluit 1/80. In haar uitspraak heeft de afdeling overwogen dat in casu de Turkse werknemer sinds 1 december 1990 is aangesteld als

Op deze post wordt geen aansprakelijkheid aanvaard. Indien u deze post ten onrechte ontvangt, gelieve de verzender hiervan onmiddellijk op de hoogte te stellen.

ambtenaar, zodat de Wet arbeid buitenlandse werknemers niet van toepassing is. Aangezien het bezit van een vergunning tot verblijf geen voorwaarde is voor een rechtsgeldige aanstelling als ambtenaar, heeft de afdeling geoordeeld dat in casu is voldaan aan artikel 6 eerste lid, eerste streepje, van besluit 1/80. In casu heeft de afdeling terecht overwogen dat in het arrest en het bezit van een verblijfstitel niet is vereist. Ook arbeid tijdens gedoogd verblijf kan volgens het Hof als legale arbeid worden aangemerkt in de zin van het voornoemde besluit 1/80. (zie ook commentaar Prof. C. Groenendijk).

Uit de context van de voornoemde uitspraak van de afdeling is af te leiden dat per geval bekeken moet worden of arbeid is verricht in overeenstemming met de bepalingen van de Vreemdelingenwet en de WAV.

Tevens heeft appellant een beroep gedaan op de uitspraak van de rechtbank Arnhem van 20 april 2006 (AWB 05/ 40687). In haar uitspraak heeft de rechtbank Arnhem uitdrukkelijk onder verwijzing naar de uitspraak overwogen dat arbeid verricht hangende de bezwaarprocedure niet stabiel en voorlopig is en derhalve niet als legale arbeid aangemerkt kan worden in de zin van artikel 6 van het associatiebesluit 1/80 EEG Turkije. **Vanaf het moment waarop verweerder afwijzend heeft beslist op de (verlengings-) aanvraag is naar het oordeel van de rechtbank niet langer sprake van een niet-omstreden verblijfsrecht.**

In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank Zutphen overwogen dat volgens het Hof van Justitie in de zaak , zaak C-4/05 van 26 oktober 2006 aan de nationale rechter is om vast te stellen of appellant zich op de in casu relevante datum aan de door de nationale autoriteiten voor het verrichten van arbeid gestelde voorwaarden heeft gehouden. In dit kader heeft de rechtbank overwogen dat appellant van 16 oktober 2002 tot 18 juni 2003 in het bezit is van een verblijfsvergunning onder de beperking verblijf bij partner, waarbij arbeid vrij is toegestaan en alleen in deze periode legaal arbeid heeft verricht. Ten onrechte. In dit kader merkt appellant het volgende op. In het arrest van het Europese Hof inzake heeft het Hof geoordeeld dat het aan de nationale rechter is om te beoordelen of de Turkse onderdaan heeft voldaan aan de door de nationale autoriteiten gestelde voorwaarde voor het verrichten van arbeid heeft gehouden (r.o. 36). De voornoemde overweging van het Hof heeft betrekking op het begrip legale arbeidsmarkt en niet op het begrip legale arbeid. Derhalve heeft de Rechtbank Zutphen in haar overweging een onjuiste conclusie getrokken. Immers, in r.o 38 heeft het Hof inzake overwogen dat eerst een beoordeling moet plaatsvinden of de Turkse onderdaan een behoort tot de legale arbeidsmarkt. Vervolgens is het ook aan de nationale rechter om vast te stellen of die arbeid het karakter heeft van legale arbeid in de zin van artikel 6, lid 1 van het besluit 1/80. In dit verband heeft het Hof erop gewezen dat het begrip legale arbeid-een communautairrechtelijk begrip is en een stabiele en niet-tijdelijk situatie op de arbeidsmarkt van een lidstaat verondersteld. In dit kader is onder ander verwezen naar de uitspraak onder punt 30 en arrest van 30 september 1997, C-98/96. Appellant is dan ook van oordeel dat de rechtbank Zutphen ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de voornoemde uitspraken van het Europese Hof en geen oordeel heeft gegeven over het begrip legale arbeid .

Aan ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover ook door ons verplicht te stellen beroepsaansprakelijkheidsverzekering in voorkomend geval aanspraak op uitkering geeft.

De rechtbank Zutphen heeft geen oordeel gegeven over wat er onder stabiele en niet tijdelijke situatie op de arbeidsmarkt verstaan moet worden en of in casu appellant heeft voldaan aan het voornoemde criterium.

Voorts heeft de rechtbank Zutphen in haar uitspraak overwogen dat het beroep van appellant op de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 20 april 2006 (JV 2006/334) dient te falen, aangezien volgends de rechtbank in deze uitspraak niet is geoordeeld dat arbeid verricht tussen de datum van aanvraag tot verlenging van een vergunning en de datum van de daarop betrekkende afwijzende beslissing dient te worden aangemerkt als legale arbeid in de zin van het besluit. Ten onrechte. Zoals hierboven is overwogen is in de uitspraak van de rechtbank Arnhem van 20 april 2006 uitdrukkelijk door de rechtbank overwogen dat **vanaf het moment waarop verweerder afwijzend heeft beslist op de (verlengings-) aanvraag naar het oordeel van de rechtbank niet langer sprake is van een niet-omstreden verblijfsrecht.** Hieruit kan men concluderen dat wel degelijk de tussenliggende periode tot op het moment van beslissing op de verlengingsaanvraag als legale arbeid wordt aangemerkt in de zin van artikel 6 van het associatiebesluit 1/80. En terecht aangezien in deze periode je verblijfsrecht nog niet in het **geding** is, zoals meerdere malen overwogen door het Europese Hof.

Tevens is het onduidelijk voor appellant waarom de rechtbank Zutphen in haar uitspraak de moeite heeft genomen om te overwegen dat voorlopig verblijf tijdens de bezwaarfase evenmin als legale arbeid in de zin van het besluit nr.1/80 is aan te merken. Dit is ook nimmer betwist door appellant, aangezien dit voortvloeit uit de arresten van het Europese Hof.

In casu is appellant in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met ingang van 16 oktober 2002 onder de beperking verblijf bij partner geldig tot 18 juni 2003. (datum geldigheid paspoort). Appellant werkt sinds 2 november 2002 bij dezelfde werkgever. Appellant heeft tijdige een verlengingsaanvraag ingediend. De verlengingsaanvraag is op 12 december 2003 niet- ontvankelijk verklaard. Jegens deze beschikking heeft appellant een bezwaarschrift ingediend. Vervolgens heeft appellant op 11 januari 2005 wederom een verlengingsaanvraag ingediend. Bij beschikking van 5 april 2005 is het bezwaarschrift van appellant **gegrond** verklaard en in eerste aanleg is de verlengingsaanvraag afgewezen.

Onder verwijzing naar de uitspraak van het Europese Hof is appellant dan ook primair van oordeel dat hij tot 12 december 2003 (beschikking in primo, niet ontvankelijk verklaring van de verlengingsaanvraag) legale arbeid heeft verricht in de zin van artikel 6 van het associatiebesluit 1/80. (1 jaar 1 maand en 10 dagen) Derhalve ook recht heeft op verlening van zijn arbeidsvergunning. Voorst merkt appellant op dat bij beschikking van 5 april 2005 gebleken is dat de verlengingsaanvraag ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard, derhalve is het bezwaarschrift jegens de beschikking van 12 december 2003 ook onherroepelijk gegrond verklaard. In casu is dan de juridische vraag of de periode tussen 12 december 2003 en 5 april 2005 als legale arbeid is aan te merken, aangezien uiteindelijk het bezwaarschrift gegrond is verklaard.

Deze uitgave wordt geen aansprakelijkheid aanvaard [illegible]

Louwerse van der Velde

Subsidiair is appellant onder verwijzing naar de uitspraak van het Europese Hof van oordeel dat de voornoemde periode ook als legale arbeid dient worden aangemerkt, aangezien op 12 december 2003 het verblijfsrecht in het geding was en vervolgens op 6 april 2005 blijkt dat dit ten onrechte is gebeurd. De rechtbank Zutphen heeft ondanks het feit dat appellant een beroep heeft gedaan op zijn subsidiaire standpunt, nagelaten om hieromtrent een oordeel over te geven. Appellant is dan ook van oordeel dat in de beide periodes zoals bovengenoemd, de situatie van appellant op de arbeidsmarkt stabiele en niet-voorlopige situatie is en zijn verblijfsrecht niet omstreden is, aangezien in de voornoemde periode het verblijfsrecht nog niet in het **geding** is, zoals meerdere malen overwogen door het Europese Hof. Het woord geding veronderstelt een zekere situatie op de arbeidsmarkt. Ten overvloede wordt opgemerkt dat het woord geding volgens het woordenboek van Van Dale de betekenis heeft van 1 proces => *rechtszaak.*

Tot slot merkt appellant op dat ten onrechte door de rechtbank Zutphen is overwogen dat in de periode van 16 oktober 2002 tot 18 juni 2003 arbeid vrij was toegestaan en derhalve minder dan 1 jaar legale arbeid is verricht door appellant. Ten onrechte. Appellant merkt in dit kader op dat met deze overweging de rechtbank Zutphen de vaste jurisprudentie van het Europse Hof omtrent het begrip legale arbeid in het geheel niet acht heeft genomen. Ingevolge de Wet Arbeid Vreemdelingen is ook arbeid vrij toegestaan in de bezwaarfase. De conclusie van de rechtbank is derhalve reeds hierom onjuist. De rechtbank Zutphen heeft in de aangevallen uitspraak nagelaten om een oordeel te geven onver het begrip legale arbeid die verricht is in de zin van artikel 6 van het besluit nr. 1/80.

Gelet op het vorenstaande, wordt verzocht aan uw afdeling Rechtspraak het hoger beroepschrift gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank te Zutphen vernietigen.

Subsidiair verzoekt appellant gelet op de complexiteit van dit vraagstuk uw afdeling om het Hof van Justitie te verzoeken bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de bovengenoemde vragen.

Advocaat-Gemachtigde.

Gelieve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierechten ten laste van onze rekening courant te brengen: PFZ/201171.

Door ons wordt geen aansprakelijkheid aanvaard, behoudens voor zover dekking uit hoofde van de verplichte algemene beroepsaansprakelijkheidsverzekering in voorkomend geval aanspraak op een uitkering geeft